

PROLOOG

Onze oudste, Jed, werd als eerste van ons drieën geboren.
Onze jongste, Trig, lag vier jaar later in de wieg.
En ik, Maggie, kwam daartussenin. Als middelkind, vette pech.

**MAANDAG
1 SEPTEMBER**

HOOFDSTUK 1

Ik haalde mijn zomerdagboek uit mijn la. De velletjes papier waren bijna allemaal even groot. Op het allerlaatste blaadje had ik een atalanta getekend. De vlinder had zwarte vleugels met orangerode strepen, net als zijn naamgenoten die we in de vlindervelden hadden gezien.

Ik trok de strik recht van het gele lint dat het stapeltje bij elkaar hield en streek de voorkant glad. De eerste prijs voor Beste Dagboek zou ik niet winnen – die was altijd voor een oudste – maar misschien werd ik tweede.

Ik nam mijn dagboek mee naar beneden.

‘Ben je klaar, Mag?’ Trig stond bij de open voordeur met zijn handen om de deurposten geklemd, en leunde half naar buiten. Zijn dagboek lag op de mat, bij elkaar gebonden met tuintouw. ‘We hadden al weg moeten zijn. Ja toch, pap? We hadden al weg moeten zijn.’

‘O, Maggie.’ Papa schudde zijn hoofd bij het zien van mijn benen. ‘We moeten echt iets aan je schooluniform doen. Het is nog korter dan het vóór de vakantie al was.’

Hij gaf een ruk aan de zoom, maar de jurk trok meteen weer op.

‘Jed! Jed! Jed!’ Trigs gezicht liep rood aan van zijn geschreeuw.

‘Ik kom zo!’ Jeds stem galmde over de trap.

Mama kwam de keuken uit, werklaarzen aan voor de dag op het land. ‘Ga maar zonder hem,’ zei ze. ‘Het is zijn eigen schuld als hij te laat komt.’

‘Kom, Maggie.’ Trig raapte zijn dagboek op, maar ik wilde niet weg zonder Jed.

Eindelijk kwam hij opdagen, met zijn overhemd nog uit zijn broek en jam op zijn kin.

‘Heb je je zomerdagboek bij je?’ vroeg Trig.

‘Hierin.’ Jed draaide zich om en klopte op zijn achterzak. De kreukelig gevouwen blaadjes flapperden erbovenuit.

Pa wilde de jam van Jeds gezicht vegen, maar hij dook onder pa’s arm door en we holden de warme septemberlucht in.

Trig kon voor geen meter hollen. Hij hield de hele weg naar school zijn dagboek recht voor zich uit. Jed en ik moesten op elke hoek wachten tot hij ons had ingehaald.

‘Goedemorgen, mevrouw Zimmerman;

Goedemorgen, meneer Temple;

Goedemorgen, mevrouw Conteh;

Goedemorgen, meneer Webster;

Goedemorgen ALLEMAAL.’

In de aula hing de geur van een nieuw schooljaar: boenwas en schuurpoeder.

‘Ruikt gek. Ja hè, Maggie? Ja hè, Jed? Ruikt gek.’ Trig zat te wiebelen en trok zijn neus op.

‘Sst,’ zei ik.

Lindi Chowdhry zat voor ons in kleermakerszit, rug voorbeeldig kaarsrecht, haar lange haar los. Aan de zoom van haar jurk was een nieuwe strook genaaid. Jed schoof naar voren om dichterbij haar te zitten.

Mevrouw Zimmerman vouwde haar handen voor haar

buik. ‘Meneer Webster was zo goed om in zijn vakantie de hele vloer van de aula te schuren en te lakken. Wat hebben wij toch een geluk, nietwaar?’

Ik spreidde mijn vingers en drukte mijn handen tegen het gladde hout. Dat moest hem weken gekost hebben.

‘Buig nu allemaal het hoofd voor de ochtendbede.’

*Onze oudsten zijn helden,
Onze oudsten zijn bijzonder,
Onze oudsten zijn dapper.*

*Schande voor wie een oudste achterhoudt
En schande voor hun familie.
Maar vooral
Schande voor de dwalers.*

*Laat vrede dalen over de Stille Oorlog,
Eens en voor altijd.*

Mevrouw Zimmerman keek op, hield haar hoofd schuin en glimlachte. ‘Welkom terug op de Fennis Wick-school. Ik hoop dat jullie een fijne vakantie hebben gehad.’

We beten op onze nagels en staarden naar de lege wanden terwijl zij het toespraakje afstak dat een directeur hoort af te steken aan het begin van het schooljaar.

‘Meneer Webster heeft niet alleen de vloeren gedaan, hij heeft ook de drekkuilen voor ons omgespit. Gebruik dus alleen de nieuwe kuilen, zodat de oude kunnen composteren. Hij heeft alles heel duidelijk met bordjes aangegeven.’

We klaptten voor meneer Webster.

‘Mevrouw Conteh is bij ons terug nu haar baby is geboren. Het is een jongetje, dat Michael heet. Een oudste. We

hopen dat zijn vader hem een keer komt laten zien in de grote pauze.’

We klaptten voor mevrouw Conteh.

‘Twee van onze leerlingen, Sally Owens en Deb Merino – allebei oudsten, natuurlijk – zijn in de zomer veertien geworden en naar kamp vertrokken.’

We klaptten voor Sally Owens.

We klaptten voor Deb Merino.

‘En twee andere oudsten gaan aanstaande zaterdag ook naar kamp – namelijk Jed Cruise en Lindi Chowdhry.’

Jed boog zich naar voren en stootte met zijn schouder Lindi’s schouder aan. Mijn handen gingen zeer doen van al dat geklap.

‘En voordat we naar de lokalen gaan, komt een bijzondere gast ons belangrijk nieuws vertellen.’ Mevrouw Zimmerman stak haar arm uit naar de ingang van de aula.

Er verscheen niemand.

‘Ehm... een bijzondere gast komt ons belangrijk nieuws vertellen,’ herhaalde ze, nu veel harder.

Er verscheen niemand.

Meneer Temple kuchte. Hij knikte naar het raam.

Burgemeester Anderson zat op het muurtje bij de speelplaats van de kleintjes, met haar voeten op een skelter en een dikke dubbele boterham in haar handen. Met kaas, zo te zien. Ze hield op met kauwen, slikte haar hap door en zwaaide naar ons.

Een paar kinderen zwaaiden terug.

Mevrouw Zimmerman haalde diep adem. ‘Meneer Temple, wilt u de burgemeester alstublieft gaan zeggen dat we op haar wachten?’

‘Ooo-ké.’ Burgemeester Anderson stond midden op de pas gelakte vloer van meneer Webster. Haar haar zat in een warrige paardenstaart. ‘Ik ga geen tijd verspillen met gezeur over wat jullie van de zomer zoal geleerd hebben. Dat laat ik maar aan jullie leerkrachten over, hè?’ Ze gaf ons een knipoog en werd beloond met hier en daar gegrinnik in het publiek.

Mevrouw Zimmerman deed haar ogen dicht.

‘Wat ik dus wél ga doen,’ ging de burgemeester verder, ‘is vertellen dat er dwalers zijn gesignaleerd op nog geen tien kilometer ten zuiden van onze grens.’

Dwalers?

Er werd niet meer gegrinnikt.

Mevrouw Zimmerman deed haar ogen open.

Een rilling kroop langs mijn rug.

‘Yep.’ Burgemeester Anderson knikte. ‘Gisteren moest ik in de hoofdstad zijn. Vergaderen met een paar collega’s. Het is lang geleden dat er dwalers in onze streek waren, maar blijkbaar neemt hun aantal weer toe.’ Ze zweeg en keek langzaam de aula rond, om zo veel mogelijk van ons indringend aan te kijken.

‘En,’ ging ze toen door, ‘waarom willen we geen dwalers in de buurt? Wie?’

Trig strekte zijn arm zo hoog als hij kon in de lucht. Duwde de arm met zijn andere hand zelfs nog hoger. Burgemeester Anderson kon hem niet over het hoofd zien.

‘Vooruit maar – zeg het maar, Trig.’

‘Ze zijn... eh...’ Trig tuurde naar het plafond, zoals je doet wanneer je je best doet om je iets te herinneren: ‘Vies, verachtelijk... en vals.’

‘Vies. Verachtelijk. Vals.’ De burgemeester sprak de drie woorden dreigend uit en telde ze af op haar vingers. ‘En

dan te bedenken,' zei ze, 'dat ze in deze oorlog eigenlijk aan onze kant horen te staan.' Ze vouwde haar handen achter haar rug, wiegde naar achteren en naar voren, maar kwam niet van haar plaats. 'Ons land is een van de weinige landen – en misschien zijn we wel het enige land – dat de vijand buiten de deur heeft weten te houden. Hoe komt dat, denken jullie?'

Weer stak Trig zijn hand op.

'Ja, de ligging heeft zeker geholpen.' De burgemeester knikte naar Trig alsof hij had geantwoord, al was dat niet zo. 'Samen met het geweldige vermogen van ons land om zelfvoorzienend te zijn.' Ze knikte nog maar eens. 'Maar de echte reden dat we het als land redden, zijn wij. Wijzelf.' Ze spreidde haar armen. 'Ons volk kan zich aanpassen. We zijn onverstoortbaar. Moedig. We beseffen hoe belangrijk het is om hard te werken en offers te brengen voor een hoger doel. We hebben in oorlogstijd altijd onze veerkracht laten zien. Die zit ons in het bloed. En de moedigsten van ons allemaal zijn natuurlijk onze oudsten.'

Ze keek naar Jed en Lindi. Ze stootten elkaars schouders weer aan.

'Op kamp nemen onze oudsten deel aan de Stille Oorlog,' zei burgemeester Anderson. 'Ze vechten dapper. Ze vechten heldhaftig. Zij vechten voor ons, zodat wij hier veilig zijn. Het is deze maand tien jaar geleden dat mijn enige kind, Caroline, naar kamp is vertrokken. Ik ben reusachtig trots op haar.'

We klaptten voor Caroline.

De burgemeester stak haar hand op.

'Maar,' zei ze, 'de dwalers sturen hun oudsten niet naar kamp.' Ze schudde langzaam haar hoofd. 'Ze worden door onze helden beschermd tegen de vijand, maar zijn zelf zo

egoïstisch om hun oudsten bij zich te houden. Ze ontduiken de wet van Andrew Solsbury, die voorschrijft dat we alle oudsten naar kamp sturen. Ze ontnemen hun families de kans om in een beschaafde omgeving te leven, en ze ontnemen hun oudsten de kans om voor hun land te vechten. Ze zijn vies, verachtelijk en vals. Willen we dat soort bij ons in de buurt, hier in Fennis Wick?’

‘Nee, mevrouw de burgemeester!’ We schudden heftig nee.

‘En daar komt nog bij...’ de burgemeester boog zich naar ons toe en dempte haar stem tot gefluister: ‘...daar komt nog bij dat de dwalers, zoals jullie weten, de laatste keer dat ze zich dicht bij Fennis Wick waagden, verschrikkingen hebben aangericht. Mijn eigen zus was onder de slachtoffers.’

Ze sloeg haar ogen neer.

Een kleintje op de voorste rij begon te huilen.

Trigs knieën gingen knikken.

‘Dus.’ De burgemeester haalde diep adem en keek op. ‘Wat kunnen we doen om onszelf te beschermen? Wat is de belangrijkste regel die we kennen?’

‘Ga nooit over de grenzen!’ Trig knalde het eruit.

‘Hélémáál correct, Trig Cruise. Ga nooit over de grenzen! Hou je aan die wet en je bent veilig voor de dwalers. Vergeet nooit: vies, verachtelijk, vals. Begrepen?’

‘Ja, mevrouw!’ We knikten.

Ze glimlachte. Het was zo’n glimlach waarbij je mondhoeken omlaag gaan in plaats van omhoog.

‘Zullen we dan tot slot het grenslied zingen?’ Burgemeester Anderson wreef in haar handen. ‘Meneer Temple? Begeleidt u ons? Die oude piano doet het toch nog wel?’

Meneer Temple deed de klep van de piano open. Hij

vlocht zijn vingers ineen en draaide ze binnenstebuiten. Hij liet de kootjes knakken en het geluid galmde door de zaal.

‘O... nog een geheugensteuntje voor we gaan zingen.’ De burgemeester glimlachte niet meer. Ze liet haar tong langs haar tanden glijden. ‘Het is niet alleen voor jezelf gevaarlijk als je de grens overgaat – je brengt er heel Fennis Wick mee in gevaar. Je vrienden, je familie, je burens. En wie Fennis Wick in gevaar brengt, kan een zeer zware straf verwachten. Dus zorg dat iedereen veilig blijft, oké? Goed, ga uw gang, meneer Temple.’

Het huilende kleintje huilde nu nog harder.

Enmaals in het klaslokaal vertelde mevrouw Conteh over de tijd van voor de Stille Oorlog en hoe zomervakanties toen waren. Ze zei dat de mensen destijds in vliegtuigen naar andere landen vlogen. Ik schetste een vliegtuig onder in de hoek van mijn lei. Likte aan mijn vinger en veegde hem weer uit.

Soms vroeg ik me af of leraren niet maar wat raak fantaseerden.

Na de pauze nam mevrouw Conteh onze zomerdagboeken in. Ze liep tussen de tafels door en maakte een stapel in haar armen.

‘Ik lees ze vanmiddag door,’ zei ze, ‘en morgen kondig ik de winnaars aan.’

Ik gaf haar mijn dagboek, heel voorzichtig, om de strik mooi te houden.

‘Dank je, Maddie.’

Maddie?

Lindi lachte. 'Ze heet Maggie, juf, niet Maddie.'

'Ach, natuurlijk. Sorry Maggie, de baby heeft me vannacht vier keer wakker gehuild.'

Ze legde mijn dagboek op de stapel, duwde er nog zes andere dagboeken bovenop en de strik was verkreukeld.